

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

№ 11(44)
16-30
Червеня
2005 р.

Вісник

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Малозахищених

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

"Виконано при підтримці Фонду Ч. С. Мотта та „Єднання” в рамках програми „Загальні цілі”"

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ВЛАДІ ВІД ГРОМАДЯНКИ УКРАЇНИ

Згідно наказу Державного комітету України з будівництва та архітектури від 20.05.05р. №84 починаючи з 10.06.05р. індексується балансова вартість житла збудованого до 2003р. — коефіцієнт 1,3.

Як можна індексувати житло збудоване 40років тому (наприклад 1965р.), це ж „хрущовки”, балансову вартість яких потрібно прив'язати до 0 (нуля). Давайте будемо справедливі.

Стосовно житла 20-річної давнини, то його коефіцієнт повинен дорівнювати 1 (одиниці), а не 1,3. Бо туди потрібно вкласти гарні капіталовкладення: нові труби, нові батареї, нову електромережу. Не забувайте, що зар-

плата у народу дуже мала — для багатьох за розкіш 400 грн. Це Вам, панове, не Київ.

А от житло 10-річної давнини можна індексувати коефіцієнтом 1,3.

Тому просимо зобов'язати ДКУ з будівництва і архітектури переглянути даний наказ.

Шановна владо, зважте на те, що багаті не живуть в „хрущовках”, там залишилися бідняки з мізерною зарплатою. Вони не мають за що купити нові шпалери, а тим більше розміняти таке житло.

**Від імені злиднених громадян.
Зніміть будь-ласка цей наказ
Галина Розторопко**

ДО ДНЯ КОНСТИТУЦІЇ КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ І МИ

„З'єднання борців „За справедливість” прагне, щоб громадяни знали свої права. Люди добрі! Не вдаючись до балаканини по темі, яку хочу висвітлити — скажу: не юристи, не адвокати, а ми з вами — правозахисники своїх прав, тільки ми змусимо запрацювати Конституцію України (КУ) у повну силу. Бо щоб Закони запрацювали, треба знати та застосовувати їх насамперед нам. Не так, як знають адвокати, але у тій мірі, щоб змусити чиновника діяти за Законом. Чому так? А тому, що так склалося. Нам Закон треба, бо без нього багато тих, хто здерє шкуру і душу витрясе. А от чиновник, — звик за законом гендлювати. Це його інструмент, а той верстат на якому він клепає гроші. Тому, хочте — як хочте, а кому більше треба, той і буде робити. З чого починати? Найконцентрованішим збірником основних вимог є звичайно КУ: свобода, та особиста недоторканість (ст.29); держава відповідає перед людиною за свою діяльність (ст.3); право на звернення громадян забезпечує ст.40 КУ; а ст.6 КУ зобов'язує органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснювати свої повноваження у встановлених КУ межах і відповідно до Законів. Великою допомогою добитися виконання КУ чиновником — є Закон України „Про звернення громадян”. За цим Законом Ви вправі при кожній (навіть усній) зверненні вимагати від чиновника (будь-якого рангу) письмових пояснень, яким законом чи нормою підзаконного акту він керувався і чому вважає, що ця норма не порушує КУ — основний Закон України, норми якого є нормами прямої дії.

Закон України „Про місцеві державні адміністрації” зобов'язує діяти державні адміністрації на засадах відповідальності перед людиною і державою за свою діяльність (бездіяльність). Саме адміністрація за цим Законом (ст.13) забезпечує законність охорону прав, законних інтересів громадян, вона ж управляє майном, питаннями соціального захисту, зайнятості населення, праці та зарплати, забезпечує законність, правопорядок, розгляд звернень (ст.ст. 23,25).

Цивільний процесуальний кодекс України (ЦПК) передбачає розгляд судом скарг на рішення, дії або бездіяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (гл. 29,

ст.236 із змінами — „УК”№116 від 26.06.03р.).

Тобто, якщо ви мали право чи законний інтерес, а Вам його не забезпечили, то суд повинен (за Вашою скаргою) захистити Ваші права і інтерес. Особливо, якщо це право Конституційне!

Пам'ятайте: Конституційні права не можуть бути обмежені ніякими законами, указами, постановами, інструкціями, положеннями, наказами, тощо. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність (бездіяльність).

Нажаль, ні ми з Вами не користуємось належно правом, ні суд не діє належно — забезпечуючи захист прав, і прокуратура — бездіє, закриває очі на беззаконня саме у цій частині. Наприклад — право на працю, право на соціальний захист, тощо. Тим паче недосягаємо ми до дотримання сталих (уже) прецедентних прав, які захищаються Європейським Судом. Зокрема малозахищуваний у нас критерій „необхідність у демократичному суспільстві”, який вимагає від суду визначати, чи було обмеження права, що стало предметом судового розгляду, покликане „нагальною суспільною потребою”, чи було воно пропорційним відносно законної мети скарги, що переслідується державою (чи її окремим чиновником, чи у змові, чи за традицією) та, чи є аргументи, наведені органами державної влади на захист такого обмеження, належними та достатніми. При визначенні того, чи існує така „потреба” переслідування людини (особи, обмеження її у правах), і які заходи повинні бути вжиті у зв'язку з цим адже органи державної влади мають межі розсуду (у т.ч. і суди — наприклад при виявленні порушень законності, порядку розгляду скарг, заяв, звернень чиновниками чи інші і сотні недоліки в їх діяльності — суд повинен внести окрему ухвалу, а при виявленні ознак злочину, суд повинен порушити кримінальну справу, або ж повідомити прокурора (ст.235 ЦПК)), та хто це робить?

Але слава Богу цей розсуд, не є необмеженим і реалізується органами влади під Європейським наглядом тож наша Конституція і Європою і нашим не лише стремлінням до правової держави під вже недрімаючим оком громадського контролю, приречена жити і діяти. Тож наша Конституція, але як швидко і на скільки ефективно, — залежить від нас з Вами. Знаймо її і домагаймося дотримання її вимог.

Іван Висновок

РІЗНИЦЯ МІЖ УКРАЇНСЬКИМ І ЄВРОПЕЙСЬКИМ ДУХОМ ГРОМАДСЬКОСТІ

На зустрічах, круглих столах, конференціях, форумах найвищого гатунку в т.ч. науково-практичних з найповажнішими учасниками європейського і іншого Західного громадського руху, я прийшов до висновку, що заради пришвидшення досягнення кінцевої мети — демократизації України, українську проблему демократизації треба пояснити з невідомого їм боку.

Розглянемо практичний приклад української громадської організації, яка ніби організовує робочі місця для інвалідів-чорнобильців. З погляду європейця, американця це чудово. В Україні, якби це було широко, було б теж чудово. Керівництво цієї ГО — колишній водій, або ще якась не дуже посадова у минулому, але дуже близька у стосунках з владою — особа.

І це, іноді й на Заході, буває, але. Самі ці люди, ніколи би не подумалися до створення такої ГО, бо не були громадськими діячами і у них не було стартового капіталу. Доречі вони й сьогодні (другий рік діючи) не знають толком, що то таке громадська діяльність, вона їх не хвилює. Але їм активно і суттєво допомагає „чомусь” влада — ніби у громадській діяльності. Гадаю, що ця ГО має грант від влади, або ж дотацію, за рахунок влади, від одного з її чиновників. Для європейців чи американців це радість. Для українців (в першу чергу інвалідів-чорнобильців, для яких така, але шира ГО дуже потрібна) — це (часто) відмивання державних грошей та політичний трюк. Здебільшого з цією метою і створюються побідні так звані ГО по всій Україні. Ці організації для їх зовнішніх цільових груп (інвалідів-чорнобильців) виглядають досить ширими і навіть привабливими, з зарплатами, відносно терпимими для регіонів. Працівники цих ГО — групи не чисельні, служать більше на владу і не лише для відмивання державних коштів, а не менше — для використання людського ресурсу (ніби громадського — а насправді, таким чином, найнятого владою) цієї ГО у політичних цілях (для акцій пропихання чи підтримки тих чи інших рішень влади ніби громадськістю). Не піде ж проти годувальника працівник, який годується з руки „доброго дядька” з влади за державний кошт бо буде звільнений. Подібні ГО і афганців і профспілок нових „незалежних” нажалі явище досить часте в Україні. Оце вони з'являються з подібними (комусь) плакатами у потрібний (комусь) момент.

З іншого боку, ЗБЗС — дійсно недержавна ГО, виникла з осіб (спочатку фізичних а потім юридичних) утискуваних, а у більшості випадків — уже

знищених. Влада тих, хто їй смів впертися подавала без підстав до суду і відсуджувала своє злодійство. Такі справи є і до сьогодні по всій Україні. Ми брали (і беремо) таку справу і не даємо чинити це (не знаю як назвати) владі.

Боротьба проти цього в Україні не організована. А навпаки, є високо-організовані на державному рівні випадки переслідування тих, кому вдається чи вдається їй (владу) перемогти у боротьбі проти її свавілля чи беззаконня, чи злочину.

Чому ж скажете представникам доброго Світу здебільшого невідома така практика? Справа у тім, що не-радянський Світ не знав (не мав й тому не міг знати) такої „радянської” влади, яка була в Україні, а тому, після її розпаду не міг знати і її наслідків — таких створюваних нею за задумом злочинних НДО. Які, часто, є об'єктом не лише державного відмивання державних коштів, а й об'єктом уваги обманутих грантодавачів щирого Світового донора. Це перешкоджає організації демократичних сил і формує деструктивні розуміння і сприяння поняття НДО громадськістю України, і інших колишніх радянських країн, і Світу.

ЗБЗС, з урахуванням досвіду виживання у цій проблемі, розробила проект демократизації України за інноваційною версією, яка дозволяє, за короткий час, зробити процес демократизації ширим, підвладним тільки силам демократії. Суть ідеї проекту полягає в тому, щоб надати можливість ширій, у бажанні демократизувати Україну, громадськості — не показний досту матип до процесу демократизації, а справді бути її творцями. На сьогодні ширі демократи часто ізольовані псевдо НДО. Вирішується ця проблема консолідацією лише гарантовано широко відданої справи демократизації громадськості та створенням фондів контрольованих цими лише гарантовано ширими НДО. Звичайно, що ЗБЗС чи будь-якій іншій ГО цей шлях самотійно не здолати, бо це стосується країни. Потрібні партнери. Віримо, що вони є. Насамперед розраховуємо на всіх переслідуваних, утискуваних і розчавлених, а також на розуміння доброго Світу, який широко хоче допомогти Україні статися суверенною демократичною державою. Кого зацікавила ця ідея детальніше, — звертайтеся, будемо раді консолідації для швидшого досягнення демократизації.

**Голова Ради ЗБЗС, член правління ВОГО „Поступ”
Анатолій Войтко.**

ЗАПРОШУЄМО НА РОБОТУ

Чесних, здібних юристів та журналістів (юристам обов'язкові знання комп'ютера та Інтернет).

тел. у Нетішині 3-45-23

ВИКАРБУВАНО НА ПАМ'ЯТНИКУ У КИЄВІ

Останні вісті з Києва. Слухаю майже байдуже. Аж раптом: *“Напередодні з їзду художників поблизу Української академії мистецтв відкрито пам'ятник художникам і мистецтвознавцям — жертвам політичних репресій”*. Називають прізвища, викарбувані біля підніжжя пам'ятника. Прислухаюся, не сподіваючись, і чую — Володимир Гагенмейстер. Вирвалося — *“нареши!”*. Заплакала від несподіваної радості і разом з тим — туги. Згадалося останнє прощання з батьком, згадалося, скільки неприємностей я мала за двадцять років життя під цим прізвищем (не набагато краще було і з новим — також шведсько-естонським). Хто ж такий Володимир (Карл-Ріхард) Гагенмейстер? За критеріями НКВС 1937 року — “ворог народу”, за статтями 54-6, 54-7, 54-8, 54-11 ККУРСР засуджений до вищої міри покарання за участь в Українській націоналістичній організації. Розстріляний 20 січня 1938 року о 24-й годині у підвалі нинішнього Центру мистецтв у Києві і закопаний у ровах Биківні.

За висловлюваннями мистецтвознавців і художників — талановитий художник-графік, мистецтвознавець, дослідник українського народно-го мистецтва і — врешті-решт, педагог, котрий виховав цілу плеяду відомих художників, скульпторів, митців.

Народився Володимир Гагенмейстер 12 червня 1887 року в місті Виборгу. В гербовниках його рід датується 1624 роком і належністю до старовинного лицарства Ліфляндії з гербом Таген”. Після реального училища успішно закінчив художнє училище барона О.Штігліца у Петербурзі (нині вище художньо-промислове училище імені В.Мухоморова). Дістав звання художника прикладного мистецтва з правом викладання, відтак відзначений направленням для однорічного студіювання за кордон.

Потім викладав у художній школі міста Пскова, а 1916 року за наказом Міністерства був переведений на Україну на посаду директора Кам'янець-Подільської художньо-промислової школи, яку очолював шістьнадцять років.

Зачарований красою Подільського краю, його народними талантами, почав глибоко досліджувати народно-мистець-

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А. Дмитрик Л.А. Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері ВМ1(34) від 1-15 січня 2005р.

ку спадщину Поділля. Збирав разом з учнями етнографічні матеріали по селах, робив з ними замальовки, виявляв народних умільців. Усе це самостійно ввів до програм навчально-виховного процесу. Крім того, з 1919 року викладав у Кам'янець-Подільському університеті образотворче мистецтво, а згодом — в інституті народної освіти. Був автором подільських гривень 1919 року. Водночас навчався в аспірантурі Харківського художнього інституту.

Плідною та кипучою була діяльність В.Гагенмейстера в Кам'янці. 1921 року тут створили Комітет охорони пам'яток старовини, мистецтва, природи. Очолював Комітет професор-історик П.Клименко. Його співробітниками були викладачі ІНО: археолог Ю.Сіцінський, історик Е.Станішевський, мистецтвознавець і художник В.Гагенмейстер.

1925 року в місті постав ще один науковий осередок — Кам'янець-Подільське наукове Товариство при Українській академії наук, яке гуртувало широкі кола дослідників. Активним діячем цього Товариства був В.Гагенмейстер.

У Кам'янці-Подільському В.Гагенмейстер підготував і видав велику кількість альбомів і листівок із графікою архітектурних пам'яток Поділля і, зокрема, Кам'янця-Подільського, книжок з народного мистецтва. Серед них такі справді унікальні: “Українська старовина. Подільське гончарство”, “Гончар Бацуца”, “Кахлі. Україна, Росія, Польща”, “Зразки народного мистецтва на Поділлі”, “Настінні розписи Кам'янецьчини”, “Матеріали до вивчення українського селянського мистецтва. 1917-1927” та інші. У цій останній роботі його дослідження спрямовані на художнє осмислення специфіки розписів та їх історичних зв'язків із мистецтвом минулих часів, характеристикою їх художньо-естетичних властивостей, авторських манер сіл Поділля, елементів

орнаменту, символічних функцій, мотивів.

1922 року під керівництвом науково-дослідної кафедри історії та екооміки Поділля при ІНО В.Свідзінський разом з В.Гагенмейстером здійснили кілька випусків видань “Метрики XVIII ст”. Крім того, В.Гагенмейстер був автором окремої книги “Графіка Подільських метрик”. Видання цих “метрик”, окрім наукового значення, мало й практичне — для розвитку мистецьких традицій. Багато було виконано ним селянських замальовок. Особливо любив малювати подільські курнички. Ось як він пише про них у своїй книзі “Настінні розписи Кам'янецьчини”: “Селянські настінні розписи — ті ж самі народні пісні, що в них, хоча іншими формами, селянка виспівує свої мрії, життя, побут. Ніби все своє гарне вбрання перенесла вона на будівлі. Ось як запаскою вкрита стоїть стодола, уся в різнобарвних пасаках: улюбленим барвінком та виноградом, як ілюстраціями до пісень, вкрива розписами стіни хати, розмістила качок, каченят на стінах господарчих будівель та особливо з закоханням змалювала своїх курочок, когутів на мальовничих курниках”.

Був щасливий, кохаючись у фольклорному багатстві. І тут виклик: *“Чрезмерно популярізує українське народне іскусство”*. Надіравні крила... Усунули з директорства, а потім розгромили й художню школу. І вимушений, на запрошення А.Середі, переїзд до Харкова. Викладав у Поліграфічному інституті. Водночас був завідувачем відділом графіки в картинній галереї. 1936 року знову вимушений переїзд. Тепер до Києва. Завідування експериментальними художніми майстернями при музеї українського мистецтва, а також керівництво досить знаменитою Лаврської школою. І знову виклик: *“спеціально возвышає українське народне іскусство, прініжая русское, прівіаєтє націоналізм”*.

Заарештували Володимира Гагенмейстера в ніч проти 12 грудня 1937 року. Через десятки років, після повернення на

Україну, я дізнавалася про батька з архівних документів, спогадів його учнів, знайомих, шукала його твори, знайомилася з творчістю. Адже твори батька, як і художників і мистецтвознавців — “ворогів народу”, конфісковувалися, нищилися в музеях і бібліотеках, зникали у спецхоронах.

У батьковій справі звинувачуються як його спільники Січинський, Січинський, Герінович (батько разом з ним видав книжку “Товтри Західного Поділля”), Серета, Холодний, Драй-Хмара, Приходько, Таранушенко (імен там не вказували) та інші визначні постаті української культури.

Сьогодні про В.Гагенмейстера є не мало публікацій, відбулося чотири персональні виставки в Україні і одна в Болгарії, є персональний фонд у Музеї літератури й мистецтва України, є телефільм і художня школа імені В.Гагенмейстера в Кам'янці-Подільському. Тепер його прізвище вкарбоване й на пам'ятнику в Києві.

Розстріляно 19 грудня 1937 року також іншого “чужинця” — Олександра фон Ерна — колишнього хорунжого кавалерійського полку УНР, мого свекра, завідувачого гаражем Новоселицького цукрового заводу Полонського рай-ону. Цими двома прізвищами, до яких я належу, мені іноді дорікають деякі “патріоти”. А чи мають вони право називати цих людей, які немало зробили для України, Поділля і віддали найдорожче — своє життя, чужинцями?

Р.С.

Одна із жертв політичних репресій — Ерн Олександр Оскарович. Народився 1893 року, працював завідувачим гаражем Новоселицького цукрового заводу. Заарештували його 4 грудня 1937 року. Спочатку відвезли у тюрму міста Полонного, а потім — до Шепетівки, де й розстріляли 19 грудня 1937 року як ворога народу, як колишнього офіцера царської і петлюрівської армій (у 1919 році Олександр фон Ерн був хорунжим кавалерійського полку Української Народної Республіки). На основі статті і Указу Президії Верховної Ради СРСР від 16 січня 1989 року реабілітований посмертно 27 березня 1989 року.

далі буде...

ЗАЯВА ПРО ЗЛОЧИН

Звернення ВГО „ПОРА!” до голови СБУ О.Турчинова та міністра Внутрішніх справ України Ю.Луценка
22 червня 2005 року Всеукраїнська громадська організація «ПОРА!» звернулася до Голови Служби безпеки та Міністра внутрішніх справ України з вимогою порушити кримінальну справу проти Генерального Прокурора України Святослава Піскуна. Наводимо текст звернення до О. Турчинова (текст звернення до Ю. Луценка ідентичний)

ГОЛОВІ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ п. ТУРЧИНОВУ О. В.

м. Київ, вул. Володимирська, 33

22 червня 2005 року

Всеукраїнська громадська організація «ПОРА!» в порядку ст.ст. 94, 95 КПК України звертається до Голови Служби безпеки України п. О. Турчинова з заявою про злочини, передбачені Кримінальним кодексом України, які були скоєні Генеральним прокурором України Піскуном С.М., злочинно використовуючи надані йому повноваженнями та владою, під час перебування останнім на різних керівних посадах.

Так, 29 жовтня 2003 року экс-голова Координаційного комітету по боротьбі з оргзлочинністю та корупцією і одночасно експертним генпрокурора Ольги Колінько, доповідь якої свого часу стала причиною звільнення Святослава Піскуна з посади Генерального прокурора України, заявила, що і сьогодні вважає, що її колишній начальник повинен відповісти перед законом за всі правопорушення, скоєні ним на посаді голови ППУ.

За її словами, генпрокурор постійно її пресингував, щоб вона спростувала матеріали перевірки діяльності ППУ в 2003 році. Працюючи заступником Піскуна, О. Колінько заявляла, що „начальник особисто погрожував їй тим, що її посада в ППУ буде скорочена (що потім і відбулося), якщо вона не спростує факти, які були встановлені відносно Піскуна комітетом”.

У тому ж 2003 році заступник голови Координаційного комітету по боротьбі з оргзлочинністю та корупцією Валерій Цвигун висловився відносно діяльності Піскуна на посаді Генерального прокурора: “Те, що сьогодні відбувається в Генеральній прокуратурі - такого ніколи не було. До нас звертаються прокурори областей з проханням вжити заходи, тому що вже соромно не за прокуратуру, а за те, що з нею роблять. Сьогодні вище нагладове відомство, яким є Генеральна прокуратура, перетворилося на бізнесову структуру. І я заявляю це тому, що в Координаційному комітеті є офіційні звернення прокурорів областей, які посада-

ють свої посади, а також тих, яких звільнили. Хочу загострити увагу на нині діючих прокурорах областей, щоб не виникала підозра, що пишуть ті, яких звільнили і вони незадоволені рішенням. Про що ж вони пишуть? Вони пишуть про те, що генеральний прокурор їх не приймає, все переклав на плечі заступників. Приймає він їх тільки тоді, коли сам викликає. Проблеми в областях його не хвилюють, для цього є заступники. Викликають прокурорів тільки тоді, коли потрібно дати те або інше доручення, які по суті дуже далекі від професійної роботи прокурорів областей. Ці доручення полягають в допомозі тій або іншій комерційній структурі, передачі того або іншого комбінату, тих або інших конфіскацій, порушенні тієї або іншої кримінальної справи щодо осіб, яке через деякий час спускається команда закрити”. (До недавнього часу було надруковано на офіційному сайті Президента України за адресою: <http://www.president.gov.ua/hr/presscentermain/202879554.html>).

Зі слів голови Координаційного комітету Ольги Колінько, Святослав Піскун в умовах обмеженого фінансування вдавався до використання на свій власний розсуд бюджетних фінансів. За особистого втручання Президента Леоніда Кучми були виділено 26 мільйонів гривень для збільшення штату прокуратури на 1387 осіб. Піскун, витративши ці кошти не за призначенням, знову прийшов до голови держави і просив надати йому ще стільки ж грошей — на ті самі цілі.

Є відомості про несумлінне ставлення С.Піскуна до покладених на нього обов'язків. Відомо, що в другій половині 2002 року без оформлення відпустки він тричі знаходився на відпочинку: в Криму, Об'єднаних Арабських Еміратах та на гірсько-лижному курорті в Альпах. Всього — 29 днів. За словами О. Колінько, за час цього відпочинку С.Піскун заробив п'ять тисяч гривень заробітної платні, в тому числі, за інтенсивність праці та виконання особливо важливих доручень.

У Святослава Михайловича є власний бізнес. Про нього вперше повідомила Ольга Колінько. В 2003 році вона повідомила про те, що С. Піскун “примушував прокурора Сумської області Воронова в обхід встановленим законом порядком, організувати відправку залізничним транспортом 100 автомобілів “Жигулів”; доставку до України з Росії п'яти вантажних машин — хур з товарами китайського виробництва (150 тонн); доставку на фірму “Рекон” трьох вагонів рибних консервів, двох вагонів з цукром, 40 автомобілів іноземного виробництва”. Екс-прокурор Сумської області Олександр Воронов підтвердив, що Піскун примушував його до протиправних дій. “Я не міг забрати товари з території Російської Федерації і відправити на складі фірми “Рекон”. Це і стало причиною того, що він мені подзвонив і сказав: що, не “виконав моє доручення, з тобою розбиратимемося”. “Подібні факти мали місце і в інших регіонах держави”, — такий висновок зробила Ольга Михайлівна. Її заява не безпідставна, оскільки за аналогічними скаргами і звинуваченнями виступив колишній прокурор Вінницької області Геннадій Клоге. “Наприклад, вирішити на користь однієї з комерційних структур, якщо цікаво - відомої київської фірми, що займається експортом зерна... Жоден з генеральних прокурорів, а я працював на посаді прокурором області з 1996-го року — підкреслюю - жоден генеральний прокурор до мене з такими проханнями не поведився”, — заявив він в інтерв'ю телеканалу “1+1”. Прокурор Тернопільської області Уланець був вимушений передати близько 800 тонн спирту для реалізації в відому фірму Піскуна ТОВ “Підприємство “Рекон”. Від реалізації спирту “Рекон” отримав і перерахував на депозитний рахунок 1,6 мільйонів гривень. А за власне реалізацію “заробив” 200 тисяч комісійних. Не припиняв Піскун підприємницької діяльності і після того, як був у жовтні 2003 року звільнений з посади голови ППУ. 14 лютого 2004 року Кучма призначив Піскуна заступником секретаря РНБОУ. А вже 26 лютого 2004 року ТОВ “Рекон” и ДП

“Лоцман” виграла тендер, проведений Сумською мітницею. Ці фірми стали єдиними в зоні діяльності Сумської мітници, які мали право на реалізацію великих партій конфіскації. Ще в 2003 році виникло питання, чи буде проведено повномасштабне розслідування стосовно до дій Святослава Піскуна та порушено кримінальну справу? Тоді Ольга Колінько відповіла, що матеріали знаходяться на стадії вивчення. Кримінальна справа таки була порушена, але Генпрокуратура за часів Геннадія Васильєва зайнялася перевіркою бізнес-діяльності Піскуна, але довести до кінця не змогла.

Доводимо до відома рапорт прокурора Херсонської області Банчука М.В.

Президенту України Кучмі Л.Д.

прокурора Херсонської області державного радника юстиції 2 класу Банчука М.В.

РАПОРТ

...Нинішній Генеральний прокурор України С. Піскун за час своєї роботи на цій посаді з питань служби мене ні разу не прийняв, роботою прокуратури області не цікавився. Разом з цим, восени минулого року С. Піскун зателефонував до мене і сказав, що б я прийняв — чоловіка сестри Піскуна С.М. і допоміг йому у вирішенні питань, які є по Херсонській області (до цього з ним знайомий я не був). Тоді ж, восени, у мене відбулася перша зустріч з. Останній пояснив мені, що він є близькою людиною С. Піскуна і вони мають спільний серйозний бізнес. В Херсонській області їх цікавили три хлібо-заводи, які входили в одне об'єднання, очолюване Дуровим Борисом Борисовичем (Голова правління). Він запропонував мені негайно вивчити ситуацію навколо цих хлібозаводів і схилити Дурова Б.Б. передати акції його підприємству. В цій розмові мені стало відомо від нього, що його також цікавить Чернівецький хлібокомбінат і ряд інших підприємств. Він висловив незадоволення позицією прокурора Чернівецької області В. Поцілуйка щодо неактивності з його боку в пи-

продовження на 4 стор.

СЛАВУТСЬКІ СТАЛІНИ

Будь-яка влада — є влада сили. При-
мінення сили не є ознакою свободи, хіба
що лише насильство над собою є свобо-
да.

Людина — хто б вона не була, якщо
у неї немає людської моралі, в кінці-
кінців — душі, з задоволенням завдає
болю ближньому, чинить зло, підлі по-
ступки. Але попередньо впевнює себе у
тім, що на це має моральне право, що
його дії виправдані, що їх суть ніби не
зло, а добро.

Сталіну якось доповіли, що профе-
сор надіслав газеті статтю, в якій оспо-
рює деякі твердження Сталіна про мову.
Товариш Н. упав у помилку — сказав
Сталін. Людина він засуджена треба йому
по-товариськи допомогти перемогти
блуд. Як саме? Запитали Сталіна. Роз-
стріляти мерзотника — сказав він. Очі
його при цьому виглядали добрими.

Зло за зло, підлість за підлість, оце
практично переважно діючий принцип
нашого життя-буття. Після перемоги
Помаранчевої революції, дрібні чинов-
ники на місцях, від яких залежить вирі-
шення повсякденних проблем на селі,
залежить іноді навіть життя „маленької
людини” на землі, (її захищеність від
свавілля влади, від різних дріб’язкових
непорозумінь) — на деякий час притих-
ли, вичікують, що ж з ними буде. Але,
переконавшись, що верхам не до них, а
низи ще не дозріли, стали на душі, що
на місцях саме вони є вершителями до-
лей людських. Що їм дозволено усе і,
що головне — гадають, що відповідаль-
ності ніякої не понесуть. На жаль, поки
що саме так і є. Скільки я по виходив з
Нетішина до голови сільської ради в с.
Полянь — пана Шатковського К.В., за-
давав йому самі прості запитання, про
приватизацію землі, про зруйновану тим
самим паном Шатковським огорожу, без
хоч якихось документів на це — рішення.
Та час йшов, уже й другий рік пішов,
але огорожа і нині там.

Ви пане Шатковський забули певне
про те, що люди, які за Вас голосува-
ли, делегували свої права Вам, щоб Ви
захищали їхні інтереси в усіх галузях
влади і зарплату Вам платять із податків,
з них ви годуєтеся. Ви пане Шатковсь-
кий повинні б знати, що Вас вибрали на
цю дуже відповідальну посаду в селі,
де немає вже ні колосів, ні партії, які
раніш хоч якось в силу своїх обов’язків
підкувалися про селянина, щоб він якось
виживав. Від того ми відійшли і не по-
вернемося., а от до кращого Ви не пус-
каєте.

Селяни за звичкою покладаються на
Вас, як на Бога, що Ви захистите їх і
допоможете вирішити їхні проблеми.
Нарешті Ваша посада зобов’язує Вас
бути невідкупним, чесним, нікому не
давати переваг, не дивлячись на особу
при вирішенні спірних питань і керува-
тися лише законом, бути гарантом дот-
римання законів. Ніякого кумівства,
пані-братства, друзів, корупції — всі
перед законом рівні, як перед Богом.
Та Ваші дії говорять протилежне. Мій
сусід п. С. Вам товариш (проти друзів
я нічого не маю, вибирайте кого хо-
чете) захотів ні з тогою, ні з сього збільши-
ти свою земельну ділянку. Ніяк не по
іншому, — як за рахунок моєї землі. І
Ви мою огорожу знесли. Сусід негайно
збудував свою, без законних на це
підстав.

Нагадаю Вам історію, знову ж, ви-

бачте про Сталіна. Кордони Європи
Сталін змінював на мапі (карті) льюль-
кою, а Ви пане Шатковський межі діли-
те помахом руки. Оце й вся між Вами
обома різниця у методах владування.

У мене ще жевріла надія, що пред-
ставник земельного відділу м. Славути
пан Хоменко В. Опам’ятає голову
сільської ради пана Шатковського не
робити правопорушень, а спочатку розі-
братися з документами, які до того часу
уже були видані моєму сусідові — на
право власності на землю, і голова
сільської ради не міг про це не знати,
тому що особисто ним підписуються усі
акти на землю в межах земель сільради.
В ту пору (листопад 2004), як законо-
слухняний громадянин, я підкорився
рішенню представників влади про пере-
несення огорожі (але не на його розбі-
рання). Я вирішив, що представники вла-
ди діють за Законом, хоч мав великі
сумніви, адже я будувався першим.

Перевіривши у відділі дозвільні до-
кументи мого сусіда на володіння зе-
мельною ділянкою, я виявив, що мій
підпис на акті погодження — не мій, а
грубо підроблений. Я негайно поставив
до відомо голову сільради пана Шат-
ковського та представників земельного
відділу. Попередньо зробив копію з тієї
підробки. Але потяг уже, як то кажуть
— поїхав, а ти попробуй дождити, тобто
докажи. Саме так! Мені тепер доводить-
ся доказувати усім, що мене позбавля-
ють мого права, моєї власності ще й
штрафують ті, хто порушив Закон. Під
час довготривалих розмов з п. Хомен-
ком з земельного відділу, я переконав-
ся в його не дружньому ставленні до
мене, але Бог з ним, як до мене ставить-
ся, головне, щоб виправив нарешті, вст-
ановив Закон і справедливості. Та на жаль
цього не сталося, що звичайно йому, як
старшому інспектору земельного відділу
— честі не робить.

Прощаючись, він, з металом в голосі
сказав мені: ти ще своїми ручками бу-
деш розбирати гараж (гараж на відстані
70см. від збудованої огорожі), по цег-
линці, каже розбиратимеш, і бачили б
ви люди добрі, які при цьому в інспек-
тора були щасливі очі, уявляючи як дід
(мені вже 66 років) буде довбати цег-
ляного гаража, збудованого ще у
1991 році, (коли сусіда біля мене не було,
будувалась його дача, і як на мене то
гадаю, що в захисній зоні р. Горинь,
але цього порушення ніхто не помічає).

Я тоді не зрозумів, до чого тут га-
раж, а дарма! Бо чиновники у ту пору
не дрімали, а думали — гадали, як мене
чим сильніше ударити, за мою безкомп-
ромісність дотримуватися Закону. І,
18.04.2005р. вирішили обстежити мої
будівлі спільно начальник інспекції ДАК
— Бухтійчук Ю.Т. і голова сільради
пан Шатковський К.В. (до цього 15
років ніхто нічого не перевіряв). Пере-
вірили папери, — усі впорядковані, ще
за СРСР. Чого почали перевірку з мене?
Виявляється тому, що мій сусід написав
скаргу на мене, що йому заважає мій
гараж.

Отож виявили оте порушення, допу-
щене при будівництві ще на початку де-
в’яностих років, огорожа на 30см. ближ-
че від гаража ніж за нормою (замість
1м. — 70см.).

Хоча під час будівництва гаража і
після, коли інші будівлі будували: хлів,
лазню, приходили приїмати, оформляти,
з тих самих підрозділів, хто хотів, диви-
лися, як хотіли і усе було у нормі, — на
цей раз видали мені припису: ліквідувати
задню стіну гаража із цегли в строк до
22.06.05р.

Я став бігати до Славути вивчати,
що ж це таке. Так оце й не втримався,
не дочекавшись 22 червня 2005р., мене в
травні 2005р. оштрафували. Тільки після
цього до мене дійшло, чому старший
інспектор земельного відділу славутської
РДА Хоменко В. Ще рік тому мені про-
рокував оцю задумку влади.

На підставі вищевказаного і відчувши
на власній спині впродовж більш, як року
безперспективної тяганини з владою, —
хочу запитати усіх, тому що конкретно
ще нема кого, ми таких не виростили: чи
може „маленька людина” із будь-якого
села, самостійно (навіть з допомогою усієї
родини) захистити свої права, свою честь
і гідність? Особисто я вважаю, що ні, а
Ви?

Якщо ти беззахисний і хочеш померти
природною смертю то не май нічого мате-
ріального, а май свої роки, і свою ду-
ховність, ащоб щось будувати, творити
— то вже марна праця.

При такій владі на місцях, ти втрапиш
своє людське обличчя, достоїнства,
гідність, честь — будеш скиглитись вимо-
лювати у чорта милості, сквчатимеш при-
нижуючи себе до рівня бездомного песе-
няти. Терпіти кривди і, кінець-кінцем, пе-
ретворившись на великого домашнього пса,
що заглядає в рот і в руки чорту, щоб
кинув костомашу.

Влада чим менша, тим більше намагаєть-
ся не допустити, щоб у ній сумнівалися і
поставити під загрозу її спокій її „бла-
годенствіє”.

Влада, така як оця, ніколи не прощає
тих, хто має волю до супротиву, непоко-
ри беззаконню, її свавілля і заганжо-
ваності. Вона діє за законами дикої при-
роди. Вибирає жертву, послаблену, як
пенсіонер наприклад, хворий, неграмот-
ний і т. п. — і наносить смертельний удар,
намагаючись раптово паралізувати волю
до супротиву і поставити тебе в таке „по-
ложення”, що ви до кінця своїх днів у
цій „позі” й залишитесь.

Дехто скаже, мовляв, скривдили діда,
він і виливає злість на папері.

Ні, шановні, старість особливо скрив-
дити неможливо — вона сама собою крив-
да в нашої державі, але подвійну кривду
— нести нестерпно. Є лише прискмас гірко-
ти сірого життя і безвиходу.

Так пани, владо, це ви завели нас у
безвихідь.

Все багатство, що ми пенсіонери ство-
рювали роками на голому ентузіазмі —
ви розгребли, розікрали, а нас старих ки-
нули під гусениці танка злиднів, хвороб,
недоїдань і найбільш кривдно — прини-
жень всіляких. Дехто назве це носталь-
гією за колишнім. Так панове, якщо мова
йде про безбідну, захищену старість. Я
не кажу, щоб Ви ставилися до нас з пова-
гою, а хоч би не як до бидла.

Бог з Вами, нас не поважаєте, то хоч
старість поважайте як таку. Адже й Вам
прийдеться старими бути (як дасть Бог
дожити) нікуди від неї не дінетесь — ні

багатим, ні бідним, ні тим паче началь-
никам, які вознесли себе на Олімп вла-
ди і вважають, що старість їх мине, чи
що вона вже забезпечена.

Ні гляньте скільки начальників по
смітниках ходить. Піднесіть пани голо-
ви до неба. Вам туди ніколи не дібра-
тися.

Особисто я сприймаю будь-яку вла-
ду через призму відношень до мене з
боку місцевої влади, чиновників усіх
рангів. Тобто всього того, з чим я зди-
баюся в повсякденному житті, і якщо
ці відносини ведуть до порушення моїх
прав, — я змушений захищатися і шу-
кати істину не у влади (яка для цього
обрана захищати права і законні інте-
реси людей), а де інде.

Багато наших бід коїться від того,
що ми майже не переймаємося кого ми
вибираємо на ту чи іншу посаду, саме
на місцевому рівні. Не звертаємо ува-
ги на їх чесність і професіоналізм, на
порядність, на гуманне ставлення цих
посадовців до людини, як такої.

Після стількох літ життя в селі, я
переконався, що в селі можна прожити
і без Президента, якби мати професіо-
нальну, порядну владу на місцях. Тому,
якщо у Вас виникнуть питання, які не
вирішуються, то не показуйте пальцем
в стелю, приказуючи, що це вони там
такі-сякі не добрі, забувши, що це ж
Ви віддали голос свій саме за них. Тобто
ви і є винним у своїх бідах за те, що
повірили його брехні.

При розмовах з молодими людьми,
так би мовити, „нашим майбутнім”, які
брали участь у цій незакінченій історії
з приватизацією, я впевнився в їхній
бездушності, відсутності хоч маленької
іскри розуміння, що за усіма цими ого-
рожками, гаражами, відстанями стоять
люди у віці, з їхніми проблемами, турбо-
тами, що це вже прожите життя. А у
Вас, усіх трьох, — злість аж іскрами з
очей сипе, ненависть, агресивність і
стремління, як можна більше нанести
шкоди, кривди, принизити, і завдати
болі людині похилого віку.

Ось чому, я відхреснююсь від такого
„нашого майбутнього”, як від сатани і
понесу свій хрест своїм шляхом, шля-
хом наших предків, які були милосердні,
взаємовічливими один до одного, у яких
не було стільки злоби і ненависті, до
людей похилого віку ставилися з пова-
гою, бережно, завжди з теплою в
душі. Я завчасно і широко співчуваю тим
людям, які з надією і оптимізмом бу-
дуть просити, у цих, молодих за віком,
посадовців допомоги і захисту — ре-
зультат буде завжди один — негатив-
ний. От певне й усе. Що не так, не
судить суворо, як вмю, так і виклав.
Прав нема людині похилого віку на
селі, нема і його захисників у всіх еше-
лонах влади на місцях.

Усім Вам — благ, здоров’я, терпіння
побільше, і хоч трішечки оптимізму, що
колись нарешті з’явиться світло в кінці
тунелю. Хоч говорив гуморист Жва-
невський „цей тунель сука, ніколи не
кінчається”, — але є Бог і може на
наше щастя він все ж таки закінчиться.
А сьогодні папір скінчився, а тунель
ще ні.

**Пенсіонер Григорій Абрамчук,
с. Комарівка, Славутський р-н
Хмельницька обл..**

В КОЛІ ЗОРУ ОСТРОЖЧИНА

**звернення ради Рівненської обласної організації ветеранів до голови
Острозької районної державної адміністрації Чумака Ю.М. і до
голови районної ради Денищуку Я.М.**

ветеранів.

В області створено і діють 16 район-
них, 3 міських ветеранських організацій,
які об’єднують 528 первинних органі-
зацій на підприємствах і за місцем про-
живання.

Згідно із Статутом організації вете-
ранів України, обласна організація ве-
теранів спрямовує всю діяльність на ре-
алізацію обласної і районних програм
„Ветеран” на 2001-2005рр. Затвердже-
них місцевими радами та держадміністра-
ціями.

В своїй роботі ветеранські організації
керуються Зверненням Верховної Ради
до депутатів усіх рівнів на згоди відзна-
чення 60-річчя перемоги у Великій
Вітчизняній війні 1941-1945рр. від 21
квітня 2005р. за „2556- IV, постано-
вою Верховної Ради України від 14
грудня 2003р. „Про стан забезпечення
в Україні встановлених чинним зако-
нодавством соціальних, економічних,
правових, конституційних гарантій у
сфері соціального захисту ветеранів”,
рішенням Рівненської обласної держав-

ної адміністрації Червоня В.М. від 31
березня 2005р. №117 „Про відзначення
в області 60-річчя перемоги та пам’ят-
них подій Великої Вітчизняної війни
1941-1945рр”.

Проте в Острозькому районі в рік 60-
річчя Великої Перемоги проводиться не-
прикритий тиск на ветеранську організа-
цію головою Острозької районної органі-
зації Косяка О.О., який довгий час пе-
ребував у районі на педагогічній роботі.
Його вигнали з відведеного приміщен-
ня, позбавили раду ветеранів телефону,
а також фінансової підтримки.

Під виглядом об’єднання в районі про-
ведена чергова звітно-виробна конферен-
ція районної організації Всеукраїнсько-
го об’єднання ветеранів, на яку не був
запрошений навіть голова районної ради
ветеранів України Косяк О.О.. Після
цього було оголошено, що ветеранські
організації об’єдналися. А, що ж на їх
місці створено? Фактично залишилась
районна організація ветеранів України,
яка об’єднує в своїх рядах 8526 вете-
ранів війни, праці, військової служби,

органів внутрішніх справ та пенсіо-
нерів, опинилась поза законом.

Районній організації ветеранів не ви-
ділено жодної копійки на підтримку
статутної діяльності, тоді як організа-
ція Всеукраїнського об’єднання виді-
лено 3600грн. В Острозькому районі
при сприянні органів влади районну
рада Всеукраїнського об’єднання вете-
ранів оголошує себе єдиною ветерансь-
кою організацією району.

Таким чином, в районі сіється розб-
рат між ветеранами району, порушу-
ються конституційні права ветеранів,
чиниться політичний тиск.

А тому рада обласної організації ве-
теранів просить Вас сприяти віднов-
ленню статутної діяльності Острозької
районної організації ветеранів Украї-
ни, виділити для роботи їм приміщен-
ня і встановити телефон, передбачити
в бюджеті району на 2005р. кошти на
підтримку їх статутної діяльності.

Якщо не буде вжито заходів щодо
відновлення діяльності районної органі-
зації ветеранів України, рада облас-
ної організації ветеранів буде змуше-
на інформувати про порушення прав
ветеранів у районі, Президента Ук-
раїни В.А. Ющенко

**Голова ради обласної органі-
зації ветеранів Іван Кравчук**

Причиною звернення до Вас стало
вивчення стану справ в Острозькій рай-
онній організації ветеранів України. В
районі фактично проведена і проводиться
є робота з ліквідації ветеранської
організації, порушується Конституція
України (ст..36), постанови Президен-
та України Ющенка В.А. про примир-
нення ветеранів. Це відбувається в рік
60-річчя Великої Перемоги, тоді, коли
в Україні 2005р. проголошений роком
ветерана.

Доводимо до Вашого відома, що
організація ветеранів війни, праці і
військової служби створена у 1987р. і
з того часу виросла кількісно і якісно.
Основна мета її — це соціальний за-
хист людини похилого віку та інвалідів,
вона захищена від будь-яких політич-
них партій і рухів. У 2003р. відбулася
звітно-виробна кампанія в організації
ветеранів України, прозвітували про
свою роботу первинні організації,
відбулися звітно-виробні конференції
районних міських і обласної ветерансь-
ких організацій, у березні 2004р. відбув-
ся IV з’їзд організації ветеранів Ук-
раїни.

В даний час Рівненська обласна
організація ветеранів війни, праці,
військової служби і органів внутрішніх
справ, об’єднує в своїх рядах 232689

Юридична консультація

ВИСЕЛИТИ ЗА „НЕВІДВІДУВАННЯ”

Мій чоловік не проживає зі мною та нашою донькою, але в квартирі, яка не приватизована не, прописаний. Шлюб між нами не розірвано. Чула, що у разі відсутності протягом певного строку він втрачає право на проживання у квартирі.

Його сім'ї понад шість місяців цей строк за заявою відсутніх може бути подовжено наймодавцем, а в разі спору — судом.

У справах про визнання наймача або члена його сім'ї таким, що втратив право користування жилим приміщенням (ст.71 ЖК), суд з'ясовує причини відсутності відповідача понад встановлені строки. У разі їх поважності (перебування у відрядженні, призов на військову службу, виїзд на лікування, взяття під варту тощо) суд може подовжити пропущений строк.

Коли відсутній повернувся на жилу площу за згодою членів сім'ї, його не можна вважати таким, що втратив право на жилу площу. Якщо ж він вселився в жиле приміщення всупереч волі членів сім'ї і був відсутнім понад встановлені строки без поважних причин, то суд вправі визнати його таким, що втратив право на жилу площу.

Нааявність рішення суду про право громадянина користуватися жилим приміщенням не є перешкодою до розгляду

і задоволення позову про визнання його таким, що втратив це право з мотивів, що після набрання рішенням законної сили або після його виконання він був відсутнім понад шість місяців, у тому числі і в тих випадках, коли строк для виконання рішення не скінчився.

Наймачеві або членові його сім'ї, який був відсутнім понад встановлений законом строк без поважних причин, суд вправі з цих мотивів відмовити в позові про захист порушеного права (вселення, обмін, поділ жилого приміщення тощо).

*до випуску підготував
Олександр Добровольський за
матеріалами Юридичного
Вісника*

ЗАЯВА ПРО ЗЛОЧИН

продовження, початок на 2 стор.

тання передачі акцій Чернівецького хлібокомбінату у власність його фірми. Як він сказав, за таку позицію, В. Поцілуйко позбавиться своєї посади. Згодом так і сталося. Вже від В. Поцілуйка я дізнався, що стосовно директора Чернівецького хлібокомбінату прокуратурою Шевченківського району м. Києва порушено кримінальну справу і він перебуває під вартою. В кінці весни на початку літа поточного року після чергової вказівки С. Піскуна, я знову прийняв його у себе в кабінеті. Цього разу він був у піднесеному настрої. Він попросив мене запросити у прокуратуру директора хлібороб'єднання Дурова Б.Б. Поки Дуров Б.Б. добирався до прокуратури, він розповів, що їхні фірми перебувають у стані розквіту. Забрано Чернівецький хлібокомбінат, а всього у них біля 17 таких підприємств, 3 м'ясокомбінати обласного значення, декілька елеваторів, банк. Де саме знаходяться ці підприємства і за якою адресою він не називав. Крім того, з його слів мені стало відомо, що у них є безліч магазинів і різних дрібних підприємств. Продовжуючи розповідь про себе та С. Піскуна, він повідомив, що вони мають серйозну підтримку з боку народних депутатів України різних фракцій, серйозне фінансове підґрунтя, що дає їм можливість прийняти активну участь у виборах Президента України. Після цих слів, яким тоді я не придав особливого значення, я запитав у нього, яким чином вони збираються зробити політичний імідж С. Піскуну. На це запитання він мені відповів, що у них у запасі є серйозний козир — кримінальна справа по вбивству журналіста Г. Гонгадзе. Я поцікавився, що мається на увазі. Він пояснив, що в потрібний момент будуть названі виконавці, і, на їх думку, замовники вбивства - прізвища співробітників міліції на чолі з Кравченком Ю.Ф. (колишнім Міністром МВС України) та прізвище Президента України, тобто Вас. Після цієї розмови в мій службовий кабінет зайшов Дуров Б.Б., якому він відразу сказав, що вони пропонують йому за його пакет акцій 1 млн. 200 тис. доларів США. Мені також пропонувалась серйозна грошова винагорода за надання допомоги. Почувши ці слова, я попросив його вийти з мого кабінету і за його межами розбиратися з Дуровим Б.Б. Вони розмовляли більше 30 хвилин. Після розмови він зайшов до мене в кабінет і сказав, що попередня домовленість досягнута, наступна зустріч

відбудеться в м. Києві і ще раз наголосив, що це все робиться за вказівкою С. Піскуна. Пізніше до мене зайшов Дуров Б.Б. Він був у розпачі. Я порадив йому пошукати захист в Адміністрації Президента України. Сам же я прийняв рішення доповісти про все, що я почув від нього і про все, що відбувається особисто Вам, Леоніде Даниловичу. За те, що я не виконав завдання Генерального прокурора, як я розумію, за перше півріччя поточного року мені оголошено догану. В решті решт, минулого тижня мені вдалося доповісти Голові Адміністрації Президента України Медведчуку В.В. про все, що мені відомо. Рахую, що Святослав Михайлович Піскун є зрадником не тільки інтересів держави і прокуратури, а і особисто Вас, як Гаранта Конституції України, що і заставило мене звернутися до Вас особисто з цим рапортом. З глибокою повагою Банчук М.В. (підпис) 28 жовтня 2003"

Нагадаємо, що наступного дня 29 жовтня 2003 року Піскуна з посади зняли...

Вважаємо, що викладені вище факти та висновки, зроблені 29 жовтня 2003 року Координаційним комітетом по боротьбі з оргзлочинністю та корупцією, є підставами для проведення ретельної перевірки та порушення кримінальної справи щодо С. Піскуна за ст. 364 Кримінального кодексу України, яка передбачає відповідальність за зловживання владою або службовим становищем, тобто умисне, з корисливих мотивів чи в інших особистих інтересах або інтересах третіх осіб, використання службовою особою влади чи службового становища всупереч інтересам служби, якщо воно заподіяло істотну шкоду охоронюваним законом правам, свободам та інтересам окремих громадян або державним чи громадським інтересам, або інтересам юридичних осіб, — карається виправними роботами на строк до двох років або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років, із позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років.

Під час перебування Святослава Піскуна на посаді Генпрокурора було ініційовано кримінальне переслідування лідерів опозиції Юлії Тимошенко, Олександра Турчинова, Степана Хмари, а також адвоката Андрія Федура; були знищені банки «Слов'янський», «Андріївський»; сфабриковано кримінальну справу проти банкіра Бориса Фельдмана. Крім того, через непрофесійні дії Святослава Піскуна на посаді Генпрокуро-

ра, які містять ознаки злочинної халатності, було неналежним чином розслідувано справу про вбивство журналіста Ігоря Олександрова, а також секретаря валютно-кредитної ради Кабміну Миколи Медолиза.

Про подробиці знищення податковою міліцією банку „Слов'янський” вже писалося й говорилося немало, бо це перший випадок, коли кримінальна справа була порушена на підставах, які були перед тим визнані судом неіснуючими. Точніше кажучи, запорізькі податківці ще в 1998 році дійшли висновку, що начебто Банк безпідставно відніс на валові витрати суми, сплачені іноземним банкам за надання гарантій, та начебто незаконно переказував закордонним контрагентам кошти за договорами комісії. Однак Банк звернувся до арбітражного суду з позовом про визнання недійсним податкового рішення і справу виграв. Згодом всі намагання податкового відомства відстояти свою позицію в судах успіху не мали, а остаточну крапку було поставлено Постановою судової колегії Вищого арбітражного суду України від 11.10.99 №2/2/38, якою всі претензії до Банку „Слов'янський” щодо порушення податкового законодавства були визнані недійсними. Ані Банк, ані його співробітники законів не порушували, про що й було винесене судове рішення ВАСУ, яке оскарженню не підлягало. Не зважаючи на згадані вище судові рішення, 2 лютого 2000 року на ім'я начальника Управління податкової міліції ДПАУ в Запорізькій області з ДПА України надходить лист №09-0017/213 (додається до Заяви) за підписом начальника Слідчого управління Податкової міліції ДПАУ С. Піскуна. В листі Святослав Михайлович дає розпорядження зафіксувати у Книзі реєстрації злочинів і правопорушень податкової міліції ДПП в Ленінському районі м. Запоріжжя факти, викладені в акті перевірки Банку (саме цей акт був скасований в судовому порядку). Того ж дня в Києві старший слідчий з особливо важливих справ СУ ПМ ДПАУ С. Васильків порушує кримінальну справу №1480001 за фактом ухилення посадовими особами Банку „Слов'янський” від сплати податків шляхом віднесення до складу валових витрат видатків на оплату гарантій. Оскільки арбітражними судами вже була визнана законність цієї операції, обвинувачення за цими фактами були завідомо безпідставні. Але жодного іншого приводу порушити кримінальну справу проти представників Банку податковій міліціонерам тоді

так і не знайшли. Зазначене вище вказує, що в діях С. Піскуна, який на той час займав посаду начальника Слідчого управління Податкової Міліції ДПА України, вбачаються ознаки злочину, передбаченого ст. 372 КК України - притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності слідчим, прокурором чи іншою уповноваженою на те законом особою — карається обмеженням волі на строк до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк. ч.2. — Те саме діяння, поєднане з обвинуваченням у вчиненні тяжкого або особливо тяжкого злочину, а також поєднане зі штучним створенням доказів обвинувачення або іншою фальсифікацією, — карається позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років.

В матеріалах кримінальної справи міститься документ, підписаний 2 лютого 2000 року начальником Слідчого управління ДПАУ С. Піскуном і адресований начальникові податкового главку В. Чалому: “направляю Вам векселі, належні КАБ “Слов'янський”, для вжиття заходів відносно своєчасного погашення векселів і направлення коштів, виручених від цього, до бюджету”. До листа додано векселів в кількості 171 шт. на суму 325 млн. грн., виписані великими промисловими підприємствами — Макіївським металургійним комбінатом, БАТ “Південний ГЗК”, БАТ “Інгuleцький ГЗК”, БАТ “Центральний ГЗК”, “Кривбасрудоремонт”. Судячи з тексту листа, начальник Слідчого управління Піскун чітко усвідомлював, що векселі належать саме КАБ “Слов'янський”, а не йому, і що Банк зовсім не уповноважив його розпоряджатися своїм майном. Тим не менше, Піскун пропонує Чалому отримати кошти за цими векселями і направити гроші не власнику цінних паперів, а зовсім в іншому напрямку. Цікаво, а до чого тут бюджет? Хіба кредити Банк видавав за рахунок бюджетних коштів? Чи, може, суд виніс рішення про конфіскацію банківського майна на користь держави? Більше того, незаконно вилучені векселі (а після зняття арешту на майно Банку жодних законних підстав для перебування їх у податкових руках не було) були зовсім не пред'явлені до сплати, оскільки ДПАУ не була законним тримачем векселів і не могла продемонструвати відповідні індосаменти, а тому протест векселів був неможливим.

закінчення у наступному номері

Посміємось з себе щоб з нас не сміялися

— Я знаю чому комунізм нам не дістався.
— Чому?
— Комуністи брехливого потяга обрали.
— Це ж як?
— А отак, як в анекдоті.
— У якому?
— А от послухай: Йде хлопчина з мамою вулицею міста, попереду каналізаційний люк відкритий, хлопець підніс взір до неба та й до мами каже: он крокодил летить. Мама йому: не мели дурниць. Ідуть далі. Наздоганяє їх миж-

Мужицькі роздуми Микити Митикуватого

чина увесь у лайні смердючий такий та й до мами лається: скажи своєму шибенику, що крокодили не літають
Сміються, потім співбесідник запитує Микиту.
— Це що? Він задер голову і в каналізаційний люк впав?
— Так!
— Смішно звичайно, але де тут комунізм? Потяг?
— А ось. У комуністів пісня є така: “Наш паровоз вперед летить”. Так “паровози” теж не літають.

На запитання Микити: Що таке демократія?
— Хитрі лукаві українці відповідають. Це так, якби Бог підвів Адама до Єви і сказав: “Вибирай собі дружину”.
— А Микита митикує та й каже: демонська ваша кратія, не обирати дав Бог, а зробив жінку йому, а потім сказав їм множитися, щоб було з чого вибирати. Минулося Вам, коли було: кого дали — того й обрали, от й бреше на Бога

— Українські міліардери запитують Микиту: ти знаєш, що приватна власність свята й недоторкана?
— Знаю, — якщо не крадена і щедра для вбогих.

— Зипитують Микиту, під стінами сільської ради для газети, що таке демократія?
— Митикуватий каже: оце сьогодні радяться про мене, а мене не пускають — це не демократія, а коли б послушали та ще й врахували те, що я скажу — от тоді буде демократія.

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне, для передплатників і бажаючих купити у роздріб за пільговою ціною.
Передплатний індекс **08697**.
Ціна 5,04 грн. на півроку
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки.
Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі переддруку посилення на **“Вісник малозахищених”** обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
БАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж: 1000 Зам. №187